

UNIVERSITATIS CANTABRIGIENSIS

ORATIO

Habita coram

Academia CANTABRIGIENSI.

Jan. 30, 1730.

UNIVERSITATIS CANTABRIGIENSIS

[Pret. 6 d.]

ORATIO

In hoc coram

Academia Cantabrigiensi

Academia Cantabrigiensi

X

1608/2261.

ORATIO

In hoc coram

Die solenni Martii

Academia Cantabrigiensi

CAROLI primi Regis

Jan. 22. 1730.

A. D. MDCCXXX

Academia Cantabrigiensi

Die solenni Martii

IN HOC CORAM

Die solenni Martii

Academia Cantabrigiensi

Academia Cantabrigiensi

Academia Cantabrigiensi

X

ORATIO

Habita coram

Academia CANTABRIGIENSI

I N

Templo *Beatæ Mariæ*,

Die Solenni MARTYRII

CAROLI primi Regis,

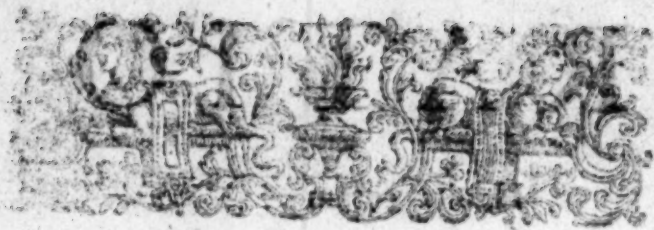
A. D. MDCCXXX.

A JOANNE TAYLOR, A.M. Collegii
Divi Joannis Evangelistæ Socio.

LONDINI,

Typis GUL. BOWYER, Sen. & Jun.

Prostat Venalis apud GUL. THURLBOURN Can-
tabrigiensem, R. CLEMENTS Oxoniensem, &
Bibliopolas Londinenses. MDCCXXX.

Academia Cantabrigiae

Dignissime D. D. Procancelarius

Inventus nobilissimus

Veneranda Capita

Dignissimi Doctores

CAROLUS PRIMUS

Corona Academica

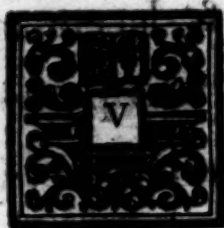
A. D. MDCCXX

IX. adhibetur forensi
cademur, cum, qui ex
hoc dicendi loco hodi-
erno die, verba sit sa-
ctius, quidquam prolece oportet
fere

DIGNISSIME D^{no} D^{no} PROCANCELLARIE,
JUVENTUS NOBILISSIMA,
VENERANDA CAPITA,
DIGNISSIMI DOCTORES,
VIRI GRAVISSIMI,
CORONA ACADEMICA,

IX arbitrabar fore, A-
cademici, eum, qui ex
hoc dicendi loco hodi-
erno die verba sit fa-
cturus, quidquam proferre oportere

tere quod vel ad invidiam homi-
 num levandam, vel ad sui mun-
 ris rationem vindicandam spectare
 videretur. Sperabam patrū no-
 strorum religionem, qui publico con-
 silio hunc diem sanctissimis hono-
 ribus consecratum esse voluere; A-
 cademiæ instituta, ex quibus quot-
 annis vestrorum hominum summā,
 hodie etiam meā qualicunque sa-
 cundia Manibus infelicissimi Prin-
 cipis parentari consultum est, cau-
 se denique gravitatem & laceratæ
 Reipublicæ memoriam satis potu-
 isse habere præsidii tum pietati ve-
 stræ & justæ religioni, tum Oratori
 vestro qui profitetur eam sibi videri
 justif-

iustissimam. Verum in ea incidit
 tempora Oratio nostra, ubi solen-
 niter & luctuose deplorare quæ pa-
 tres nostri acerbe & indignissime
 tulerunt, vix per summum ludibri-
 um & contumelias nostrorum homi-
 num sustinemus; & de Rege opti-
 mo atque integerrimo non solum
 præclara dicere, verum etiam ho-
 nestæ sentire pene sit instar delicti;
 quem cum defendere plurimum ha-
 bet invidiæ, tum verò laudare etiam
 aliquantum periculi. Horum homi-
 num furore & audaciâ etiam nonni-
 hil commoveor, eorum tamen vo-
 ces & fremitus minime pertimesco.
 Plus enim vercor commoditati di-
 cendi

cendi defuturum ingenium, ut ea
quæ sentiam minùs graviter & co-
piosè eloqui potuerim, quàm li-
bertati tempora fore impedimen-
to, ut non auderem.

At enim *moderati* nonnulli (siquis
tamen in tantâ strage reipublicæ
moderatus, vel in patriæ perniciæ
popularis esse potest) dissimulari vo-
lunt tantæ calamitatis memoriam.
Felices nimiùm, si etiam hoc con-
sequi potuerint, deleri aliquando
etiam ipsam calamitatis infamiam!
Tametsi quænam est hæc tam pro-
digiosa, tam effusa petulantia? Quis
tam immitis unquam repertus, ut

eos

eos quos diuturno luctu affecerit,
 lugere non sineret, & insignia so-
 lummodo auferret istius mœroris
 quem ipsum reliquisset sempiter-
 num? Quod si hoc sit patrum &
 populare, popularis profecto fuit
 hodierna immanitas, populare istud
 latrocinium, cuius ea videtur fuisse
 conditio, ut bonis omnibus vel pro-
 fligatis vel interemptis nemo ne ad
 deplorandum quidem Reipublicæ
 nomen, atque ad lamentandam tan-
 tam imperii ruinam relinqueretur.

VERUNTAMEN profecto isti ho-
 mines quod summa inhumanitate
 concupiscant, id se vix obtinere pos-

se per summam stultitiam non in-
 telligunt. Non est enim ejusmodi
 vel hodiernæ religionis celebrandæ
 vel orationis habendæ ratio, ut vel
 tanti sceleris intermortuam excitaret
 memoriam, vel eorum animos per-
 moveret quos res ipsa non satis accen-
 dere videatur. Neque enim istorum
 temporum acerbitates, cum sceleris
 magnitudine immanes, tum novi-
 tate etiam periculi conjunctissimas
 tam facile ex mentibus vestris exci-
 dere potuisse arbitrarer. Nam præ-
 terea quod indignum illud celebra-
 rimi populi naufragium patrum
 nostrorum aut certè superior ætas
 vidit, testantur excisa etiamnum
 pluri-

plurimarum urbium mœnia, dimi-
 diatæ turres, & præsidiorum; ali-
 quot labefactatæ ac hiulcæ moles:
 testatur Anglicani nominis apud
 exterarum nationes gloria & majestas
 necdum ex sævissimâ contumeliæ
 tempestate recreata: & (vereor ut
 fides orationi constet, sed dicen-
 dum tamen) nimum testantur glif-
 centes adhuc nostrorum hominum
 simultates, tanquam morbus ex fa-
 tali illo vulnere in reipublicæ venis
 inclusus, & acerrima ubique facti-
 onum lubido. Quæ si omnia fo-
 rent ejusmodi, neque fortasse sunt
 majora, quàm ut dies leniat, & a-
 liquando conficiat vetustas, hæc ta-

men literis mandari, hac sempiter-
 na memoria prodi, hac in omni-
 um gentium sermonibus ac menti-
 bus semper harere, neque profectò
 nulla vel saeculorum posteritas, vel
 disjunctissimarum regionum vari-
 etas, quò monumenta ingenii pe-
 netrare possint, de tantorum scle-
 rorum infamiâ unquam conticescer.

DISSIMULABUNT, credo, hu-
 jusce gentis annales potuisse ali-
 quando infame Senaculum, labem
 atque perniciem hujus imperii, si-
 de & religione omni sublata & ex-
 tinctâ, concitare populi faciem &
 forvitia; armare suspicionibus per-
 niciosos

nicioſos cives; bonos omnes fa-
 ma, fortune, communis jure &
 libertate civium ſpoliatis, oppro-
 briis, minis, proſcriptionibus ſati-
 gare; Regem optimum atque in-
 nocentiſſimum vexare injuriis, con-
 tumeliis exercere, odiis, crimina-
 tionibus, fugâ, milite denum &
 armato cive, proprioque exercitu
 infeſtare!

Tacet enim vero legum &
 judiciorum interitum; expilatum
 ærarium; extorta & correpta ve-
 ſtigalia; omniaque vel belli præ-
 ſidia, vel pacis & dignitatis orna-
 menta;

menta; municipia, urbes, provin-
 cias vel in fraudem illēctas, vel fer-
 ro & flammâ depopulatas, vel
 denique improbâ coactione in ne-
 cessarium peccandi locum conje-
 ctas; classem ornatam atque instru-
 ctam in impiam ac nefariam sce-
 leris societatem injuriosè perdu-
 ctam; licitata bonorum capita,
 eorumque fidem argento ægrè rei-
 demtam; in exercitū stipendia in-
 vita, in urbe pecunias nefariis in-
 stitutis coactas; ubique omnium
 rerum distractionem, discidium,
 vastitatem; cives denique cum ci-
 vibus per diuturnam belli offensi-
 onem

onem, post hominum memoriam
tēterrimi & crudelissimi misere di-
gladianτες!

IGNORABUNT utique Posterī
quæ belli istius sævitia fuit; cædes,
rapinas, incendia fieri; expugnari
privatas domos, profanari publicas;
religiones ceremoniasque omnium
sacrorum sanctorumque violari; æ-
des, maximè ornatissimas, ita di-
ripi & spoliari, non ut ab ho-
ste aliquo, qui tamen in bello ali-
quod religionis jus retinuisset, sed
tanquam à barbaris prædonibus vex-
atæ esse videantur; bona & fortu-
nas publicari, & addici; fundorum,

magi-

magistratum, & vectigalium for-
 diffimas mundinas fieri; extinguere lu-
 mina Reipublicæ, tantum præterea
 florem Patriciorum & Juventutis
 sobolem; affligi omnium ordinum,
 ætatum viros; deleri tot exercitus;
 internecionem civium non militari
 clade, neque jure belli neque vi-
 ctoriâ terminari, verum omnes
 quos fortuna militiæ superstites esse
 voluit, partim in vinculis inediâ
 & venenis necari, partim indictâ
 causâ & frustra implorantes jura ci-
 vium in supplicium rapi; unoque
 verbo, Rempublicam è sedibus suis
 evelli & exterminari.

IN tanto impetu ruinae & communi incendio fortunarum, credo, erit verendum nè vexationem Academiae, lachrymas & squalorem hujus ordinis posterorum ætas vel nesciat vel obliviscatur! Neque enim, Academici, solitudo nostra & infirmitas, neque honorum ratio, aut hæc privata vitæ pulchritudo, tametsi ex iis vel minimum periculi ostendebatur, illis qui rerum omnium excisionem meditantur, intacta aut intemerata esse potuit. Frustra in tam crudeli & infinita pene vastatione agros nostros & ornamenta, quibus sustentari otium solebat, sacrosancta esse

putaremus. Tacebitur ergo nimirum quàm graviter, quàm durè infedit municipio nostro CROMWELLUS, illa possessionum nostrarum & *fundorum calamitas!* CROMWELLUS, Nomen omni ævo celebrandum, si armis, quibus uti poterat gloriose, quemadmodum honestè uteretur, potuisset reperire; eo verò quod non reperiēbat, Nomen Ecclesiæ, Reipublicæ, Academiæ, Anglicanæ denique memoriæ per omnem ætatem luctuosum & inauspicatum. Nesciatur, inquam, si tanta sceleris immanitas aut nesciri aut celari potest, in Musarum otiiis tristes ubique occurfare Gladiatorium

rum excubias; curiam improbâ fī-
 cariorum manu obsideri; ignes &
 malleolos privatis parietibus prope
 jam supponi, nèque bonis solum-
 modo & fortunis nostris, verùm eti-
 am somno & religionibus insidias
 fieri.

DENIQUE ne in tantis Reipub-
 licæ malis & domesticis vulneribus
 (quæ sine acerbissimo dolore tracta-
 re nequeo) diutius versari cogar;
 quæ gens tam barbara aut remota,
 quæ tam à nobis linguâ, institutis,
 cultu & moribus sejuncta, ad cujus
 aures non sit perventurum immane
 istud & flagitiosum hujusce diei

parricidium, quod superiorum omnium temporum Exempla superavit, posteriorum fortasse superaturum etiam Fidem?

Hæc fuit, Academici, oppressæ & laceratæ Reipublicæ facies: Tanta & tam pestifera fuit importunissima istius Plebeculæ dominatio, quæ dignitatem regiam, ore & pollicendo caram habuit, re autem & experiundo vitam vilissimam; quæ ex nimio pacis desiderio bellum intulit luctuosum & diuturnum; libertatem obtendendo florentissimam Rempublicam evertit; *Reformationem* denique reformando & recu-
dendo

dendo pulcherrimam Ecclesiam afflixit & dilaceravit. Hæc tam immania flagitia, tam incredibilia potuit, audebat *Moderatio*. Tantis laboribus & virtute fundatum Imperium, tantâ divini Numinis benignitate auctas fortunas, tantâ olim diminutione civium stabilitam Ecclesiam una sceleratorum manus delevit. Et, ut nulla injuriæ forma ab isto scelere abesset, veriti nimirum nè non rationes in agendo tam essent novæ atque inaudita quam in audendo furor & audacia, delerunt, non latronem sed vindicem professi; perculsi sumus

mus non ab aperto hoste, sed a larvato cive; non tam vincendo quàm simulando prostrata est Respublica. Quid enim potuere aut ad favitiam crudelius, aut insolentius ad ludibrium, quam eâ tempestate Fidem jactitare, in quâ miserrimo & afflicto Regi nihil reliqui fecissent præter infortunium; Modestiam, quorum ea fuit in rogando protervitas, ut tentare auderent non solum otium, dignitatem & fortunas, verum etiam, si id fieri potuisset, innocentiam; Pietatem denique & officium, ubi infelix Princeps ex tantâ & tam latâ ditione eos solummodo

Iammodo habuit imperii cives,
quos afflictæ & indignissimæ for-
tunæ nactus est socios?

EADEM deinde fide vidimus à
finitimis, quos neque cognationis
jura, neque fortunæ miseratio, aut
calamitatis contagio permovere po-
terant, impiè ac nefariè destitu-
tum; ab infami illâ & in omnem
memoriam execrabili *Scotorum* gen-
te nundinatum, addictum, auctio-
natum; à suis demum Judicio fi-
sti, à suis supplicio destinatum, à
larvato carnifice, inspectante plebe,
hortante milite ——— quid dicam
aut quo me vertam, Academici!

Quæ

Quæ tam gravis aut luctuosa inveniri potest oratio, quænam eo piaculo digna, cui nè sufficiant aures, sensus, cogitatio!

DESINANT ergo pietatem nostram & honores, quibus augeri & commendari videtur CAROLI memoria, in posterum infestare. Neque vos pigeat, Academici, gratos esse in ejus morte decorandâ, cui pro Libertate & Religione tam gloriose sustentatâ nullam jam aliam gratiam referre possimus. Nam cæterorum quidem Principum infortunia miseranda sanè & indignissima, sed à communi reipublicæ calamiti-

calamitatē sejuncta, feriali hoc & publico luctu impunè patimur care-
 re. CAROLUM verò cum Ecclesiâ, A-
 cademiâ, & communi nostrum salu-
 te ita conjunxit fortuna Reipublicæ,
 ut ruere ille non potuit, quin ea
 eodem motu labefactarentur. Per
 illa enim tempora omnes quos fla-
 gitium, egestas, & malus ani-
 mus concitabat, ad Rempublicam
 vexandam accedere, proinde quasi
 incendium in suas fortunas excita-
 tum ruinâ nostrâ extinguere deceret.
 Ibi CROMWELLUS, egregius ille
 simulandi pariter & dissimulandi
 artifex, ubi Militem quem ductave-
 rat, stipendiis, prædiis, largitioni-
 D bus

bus sibi fidum fecerat; plebem imperitam famâ rerum quas bello gesserat, magnas quidem, sed reipublicæ calamitosas, delenierat; insurgit paulatim, & munia Senatûs, Magistratuum, Legum Judiciorumque in se trahit, apparatu, incessu, excubiis vim quidem Principis amplectitur, nomen remittit. Non enim videbant miseri istius audaciæ administri fore se non regno, sed rege liberatos; & quæ mente sceleratâ ac nefariâ concupierunt, aliquando Gladiatori isti necessariâ concedi. Quæ res per illos dies tam patria cuiusquam aut avita fuit; cuius rus aut prædium aut
fundus

fundus paulo elegantior; quis in domesticis rebus cultus modo sumptuosior quem proscribendo & diripiendo non scdissime laceravit? Qui tantum unicuique reliqui fecit, quantum aut vaferrimi imprudentiam subterfugere, aut avarissimi satietati superesse potuit.

Quid restat, Academici, nisi ut Vos, quos tamen mihi studio præcurrere pene video, moneam & obtester, ut Rempublicam tot malis perfunctam (quo autem mali genere non perfuncta est?) gnaviter defendendam; Ecclesiam tot monstrorum colluvie misere olim scdatam, strenuè

nuè vindicandam; Academiam ex
 tantâ caligine recreatam seriò or-
 nandam suscipiatis. Ita profectò, si
 resideat forsan in Republica *im-*
proborum hominum sentina, qui
splendidam nostram *paupertatem* &
 domesticas rationes iterum con-
 vellere & labefactare studeant, li-
 cebit mihi non dubiis Dei Opti-
 mi Maximi significationibus, sed
 præsentis & sospitali numine freto
 Vobis polliceri neque Reipublicæ
 consilium, Ecclesiæ salutem, digni-
 tatem huic Ordini, aut Academiæ
 faustitatem unquam defuturam.

F I N I S.

